



Република Србија
Привредни суд у Београду
19.П. 1471/2015
09.12.2016. године
Београд, Масарикова бр. 2

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ, и то судија Жанка Радић, као судија појединац, у привредном спору **тужиоца-противтуженог HONTE д.о.о.** Београд, ул. 10 авијатичара 13, кога заступа Зоран Танасковић, адвокат из Београда, ул. Кнеза Симе Марковића 9, против **туженог-противтужиоца ИВС 98 д.о.о.** Београд, Панчевачки пут 88г, кога заступа Слободан Гавриловић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 8 /III, по тужби ради дуга, вредност предмета спора 1.132.444,00 динара, и прејудицијелној противтужби ради утврђења, дана 09.12.2016. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I - УКИДА СЕ решење о извршењу на основу веродостојне исправе овог Суда 5 Ив 834/15 од 10.02.2015. године у обавезујућем делу у целости.

II - ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ИВС 98 д.о.о., Београд, Панчевачки пут 88г да плати тужиоцу HONTE д.о.о. Београд, ул. 10 авијатичара 13 на име дуга износ од 1.132.444,00 динара са законском затезном каматом и то:

- на износ од 273.600,00 динара почев од 02.01.2014. године до исплате
- на износ од 115.600,00 динара почев од 01.02.2014. године до исплате
- на износ од 104.094,00 динара почев од 10.06.2014. године до исплате
- на износ од 104.211,00 динара почев од 05.08.2014. године до исплате
- на износ од 105.170,00 динара почев од 06.08.2014. године до исплате
- на износ од 106.950,00 динара почев од 11.09.2014. године до исплате
- на износ од 107.094,00 динара почев од 06.10.2014. године до исплате
- на износ од 107.360,00 динара почев од 06.11.2014. године до исплате
- на износ од 108.365,00 динара почев од 30.12.2014. године до исплате.

III - ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате и то:

- на износ од 105.170,00 динара почев од 05.08.2014. године до 06.08.2014. године,
- на износ од 107.094,00 динара почев од 04.10.2014. године до 06.10.2014. године.

IV - ОДБИЈА СЕ прејудицијелни противтужбени захтев да се утврди да тужилац није носилац имовинских ауторских права на софтверском пакету „Царински Кодекс“ (Хонте црта) и да се утврди да је ништав уговор о лиценци наведеног софтверског пакета, закључен између тужиоца и туженог дана 16.01.2014. године, као неоснован.

V - ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 304.343,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Решењем о извршењу на основу веродостојне исправе овог Суда 5 Ив 834/15 од 10.02.2015. године обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 1.244.444,00 динара на име главног дуга са законском затезном каматом на појединачне износе као у предлогу-решењу од доспелости до исплате како је опредељено у предлогу-решењу, као и трошкове извршења у износу од 78.294,00 динара.

Против наведеног решења тужени је уложио приговор у коме је навео неоснован је износ главнице од 1.244.444,00 динара јер је тужени током 2014. године тужиоцу исплатио сукцесивно износ од 521.062,00 динара. Тужилац није презентовао ни један доказ да је извршио услуге, а реч је о фактурисаним месечним паушалима заснованим на уговору којег су 10.01.2014. године закључили тужилац и тужени. Наведени уговор припада законској категорији уговора о делу, и наручилац је током трајања сарадње по овом уговору истицао тужиоцу као посленику примедбе на рачун извршења услуга по уговору у смислу приговора материјалних недостатака, задржавши право на снижење накнаде. Из приложеног уговора се утврђује да је месечни паушал у висини од 900 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, што се не може утврдити на основу презентованих фактура, те је спорна околност и овог обрачуна. Оспорио је и законску затезну камату по свим од 12 приложених рачуна, јер тужилац није располагао другим доказом о уручењу сваке од фактура, већ је туженом упутио опомену, и доцња се може везати само за моменат уручења туженом односне опомене, са приложеним фактурама. Док је у решењу о извршењу признато право тужиоцу на затезну камату по датумима издавања сваке од фактура, дакле и пре пријема опомене и пре истека рока од 8 дана од пријема фактуре у привредним односима.

Решењем овог суда 5 Ив 834/15 од 24.02.2015. године стављено ван снаге решење о извршењу на основу веродостојне исправе 5 Ив 834/15 од 10.02.2015. године у делу којим је одређено извршење, а поступак настављен као поводом приговора против платног налога и списи достављени парничном одељењу на даљи поступак.

У поднеску од 13.05.2015. године тужилац наводи да је уговором од 16.01.2014. г туженом уступио право да продаје и врши дистрибуцију софтверског пакета „Царински кодекс“. Право продаје и дистрибуције софтверског пакета

уступљено је туженом на одређено време у трајању од годину дана. Током трајања уговора тужилац је у свему поступао сагласно својим уговорним обавезама односно одржавао је софтверски пакет, вршио је уредно ажурирање података из тог софтверског пакета, а поред тога одржавао је апликативни и системски софтвер наручиоца за потребе тестирања и дистрибуције софтверског пакета, све сагласно уговору. Међутим тужени није плаћао уговорену накнаду у паушалном износу од 900 евра у динарској противвредности до 5-ог у месецу и на тај начин је повредио своје уговорне обавезе. Због тога је тужилац доставио туженом опомену у којој је оставио накнадни рок од 8 дана за плаћање заосталих обавеза, али тужени на ту опомену није реаговао. Дакле из уговора произилази да је неспорно да је софтверски пакет Царински Кодекс власништво тужиоца и да је тужени имао право да исти продаје у току једне године од закључења уговора односно до 16.01.2015. године. Продаја и дистрибуција није била ексклузивна. Тужилац је могао у било које време, а и данас може да понуди и пласира на тржиште овај софтверски пакет јер је његов, односно на том пакету има ауторско право. Неосновани су наводи туженог да га је тужилац уцењивао, осим ако под уценом сматра позив тужиоца да му тужени плати досадашње дуговање. Такође су неосновани и наводи да је тужени изричито забранио тужиоцу коришћење базе података. Тужени није ни имао право да забрани коришћење базе података јер је ту базу израдио тужилац, стално је прерађивао и обнављао. База је део софтверског пакета, чија продаја и дистрибуција је уговором туженом уступљена. Тужени никада није предао базу података тужиоцу. Пре уговора из јануара 2014. г између странка постојала је пословна сарадња која се одвијала на основу усменог уговора, на основу издавања фактура за сличне услуге, а део тих фактура је остао неплаћен.

Захтев прејудисијелне противтужбе од 19.11.2015. године је неоснован и тужилац исти у целости оспорава. Првом противтужбом од 02.04.2015. године (за коју је суд одлучио да се заведе под новим бројем и посебно расправља) тужени тврди да њему припада ауторско право а сада противтужбом од 19.11.2015. године да ауторско право припада пок Стефанов Зорану. Неоснован је захтев да суд утврди да је уговор ништав, ово са разлога што је предметним уговором од 16.01.2014. године, тужилац уступио туженом продају и дистрибуцију софтверског пакета, коју продају је тужени и вршио, па је дужан да плати уговорену накнаду. Поред продаје и дистрибуције, на основу предметног уговора тужилац је туженом пружао и друге уговорене услуге: одржавање софтверског пакета, консултантске услуге, одржавање апликативног и системског софтвера које је тужилац раније урадио за потребе туженог, постављање података на веб сајт и др. Међутим тужени погрешно из саслушања законског заступника тужиоца изводи закључак да је ауторско право на програму припадало Стефанов Зорану. Према одредби чл. 21 став 5 тада важећег Закона о ауторском праву (Сл. лист СФРЈ бр. 19/78, 24/86 и 21/90) на рачунарском програму створеном у предузећу или другом правном лицу носилац ауторског права је то правно лице. Исто је уређено и каснијим законима чл. 92 став 4 Закона о ауторском и сродним правима (Сл.лист СФРЈ бр. 24/98), па и Законом о ауторском и сродним правима из 2009. године – чл.98 став 4. До сада није било спорно да је пок. Зоран основао тужиоца и у њему израдио програм који је предмет ове парнице. Поред тога Зоран је био у радном односу у овом предузећу.

Поднеском од 17.03.2016. године прецизирао је тужбени захтев. Током поступка навео је и да је тужилац испоставио рачуне туженом преко Милијана Илијазовића, у то време запосленог код туженог и то на дан када су рачуни издати, и тужени је рачуне примио, а што се може закључити из налаза вештака да су дуговања по овим рачунима књижена, а тужени није доставио примедбе, нити пружио доказ о супротном. Уговором је предвиђено да је тужени у обавези да исплати тужиоцу паушални месечни износ од 900 евра у динарској противвредности до 5-ог у месецу за текући месец, па је тужени знао тачан износ унапред. Тужени није тражио снижење уговорене накнаде због недостатака у извршавању уговорних обавеза, нити је у току поступка пружио доказ о томе. Предложио је да суд усвоји тужбени захтев, трошкове је опредељено тражио.

У поднеску од 02.04.2015. године – одговор на тужбу са противтужбом тужени је навео да је приговором против решења о дозволи извршења оспорио све релевантне наводе тужиоца, изнео доказне предлоге, те се садржина целине навода из реченог приговора има сматрати као одговор на тужбу. Противтужбом је постављен захтев за накнаду штете у износу од 3.500.000,00 динара са законском затезном каматом, она је заведена под новим бројем 19 П 2682/2015 и суд одлучио да се о њој одвојено расправља.

У поднеску од 19.11.2015. године – прејудицијелна противтужба тужени наводи правни основ за утужено новчано потраживање се своди на извршење обавезе туженог да тужиоцу исплати новчану накнаду на бази месечног паушала од 900 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС сагласно одредбама уговора којег су странке закључиле 16.01.2014. г. У чл. 1 став 1 уговора је предвиђено од стране тужиоца је уступљено право туженом да продаје и врши дистрибуцију софтверског пакета “Царински кодекс” наравно за време трајања односног уговора. Ради се о лиценцном уговору. Тужилац тврди да је предметни софтверски пакет његово власништво. Међутим из исказа статутарног заступника тужиоца произилази да је управо спорно питање власништва тужиоца на пакету. Саслушани статутарни заступник тужиоца Танасковић Владимир је поред осталог, изјавио да тада он није био директор већ пок. Стефанов Зоран који је преминуо 2001. године. Зоран је аутор предметног програма, а делимично и Танасковић Владимир, лично. Ако је Зоран аутор предметног софтвера, који је као ауторско дело у режиму ауторскоправне заштите, намеће се питање на основу чега тужилац тврди да је он власник софтвера. У том смислу тужилац треба да презентира писмени уговор на бази којег је пок. Стефанов Зоран евентуално пренео имовинска, ауторска права на предметном софтверу на овде тужиоца. Уколико тог писаног уговора о преносу нема правно се испоставља да тужилац није ни био овлашћен било коме па ни овде туженом да лиценцира односни софтвер. Будући да би у таквој ситуацији тај уговор био напросто правно беспредметан, он се има подвргнути свим законским консеквенцама института ништавости уговора. С обзиром да је питање пуноважности уговора претходно условљавајуће питање за оцену основаности тужбеног захтева тужени га поставља у виду прејудицијелне противтужбе (чл.194. и 195. ЗПП). Предлаже да се утврди да тужилац није носилац имовинских ауторских права на софтверском пакету “Царински кодекс” (“Хонте црта”) и да се утврди да је ништав уговор о лиценци наведеног софтверског пакета којег су дана 16.01.2014. г закључили тужилац и тужени.

Прдеожио је да се тужбени захтев одбије као неоснован, противтужбени захтев усвоји и тужилац обавезе да накнади одређене трошкове.

Након спроведеног доказног поступка и оцене сваког доказа појединачно и свих доказа заједно, у смислу одредби чл. 7. и чл. 8. Закона о парничном поступку, суд је утврдио следеће чињенично стање:

Из Уговора од 16.01.2014. године се утврђује да је закључен између наручиоца – туженог и извршиоца-тужиоца. Чланом 1 став 1 уговора је предвиђено за време трајања уговора извршилац уступа продају и дистрибуцију софтверског пакета Царински Кодекс. Тужилац се обавезује да током трајања овог уговора одржава софтверски пакет, укључујући и неопходне измене података које софтверски пакет користи што су подаци Царинске тарифе РС, прописи, службена мишљења надлежних органа, тарифни именик роба и друге које су обухваћени софтверским пакетом. Тужилац ће пружати консултантске услуге, као и одржавање апликативног и системског софтвера наручиоца за потребе тестирања и дистрибуције Царинског кодекса. Тужилац се обавезује да у току трајања овог уговора одржава део издања Царинске тарифе у обиму и формату који је објављен 2013. г. а који се односи на главе Царинске тарифе I - 97. Услуге из става 1 овог члана обухватају: одржавање софтвера који је извршилац раније урадио за потребе наручиоца, постављање одговарајућих промена и измена законских прописа и података на веб сајт, отклањање уочених функционалних недостатака постављањем на веб сајт одговарајућих измена модула и података. Извршилац се обавезује да за софтвер ажурира прописе из области девизног пословања, спољнотрговинског промета, царинске тарифе и повезаних прописа укључујући и службена мишљења министарства о ПДВ-у и царинама, граничних контрола квалитета, санитарних и фитосанитарних контрола, контраола техничких стандарда, међународних споразума о трговини које је закључила Србија са другим државама; чл. 4 наручилац се обавезује да за услуге из овог уговора плаћа извршиоцу паушални месечни износ од 900 еура у дин. противвредности по средњем курсу НБС до 5-ог у месецу за текући месец, а на основу фактуре извршиоца и чл. 5. став 1 овај уговор закључује се на одређено време у трајању од једне године.

Тужилац посредством пуномоћника упутио је туженом дана 26.01.2015. г опомену за плаћање дуга у износу 1.244. 444,00 динара уз који је приложио рачуне, позвао га да у року од 8 дана измири наведено дуговање и тако избегну високи трошкови поступка. Приложена је потврда о пријему пошиљке код поште предате 26.01.2015. г, без доказа када је тужени примио опомену.

Саслушани законски заступник тужиоца Танасковић Владимир је изјавио пословна сарадња између странака се одвијала у погледу софтверског програма под називом Хонте Црта и трајала око 10 година на основу усменог договора-уговора. Наведени програм постоји од 1998. године и тужилац га је продавао односно уступао уз накнаду правним лицима. Почев од 2005-2006. тужени је продавао наведени програм тужиоца и за сваку годину све до 2014. г је постојао усмени договор у погледу плаћања накнаде од стране туженог. Договор су сачињавали од стране туженог, тадашњи прокуриса Гргуровић Радомир и заступник тужиоца, као директор, од 2003. године, и таква сарадња је постојала до краја 2013. г. У том периоду је било проблема са плаћањем од стране туженог који је каснио са плаћањима, тужилац је то толеришао и није инсистирао на уплатама сваког месеца,

већ углавном чекао до краја године ради плаћања накнаде за уступање програма за продају. У 2013. г је био плаћен дуг за 2012. г и део дуга из 2013. г не зна тачно али мисли да је на крају 2013. г остао неплаћен дуг од око 600.000,00 динара који се односио на услуге из 2013. г, и то за накнаду за уступање програма, као и за још неке услуге одржавања неких других програма, које су усмено уговорене. Писмени уговор је закључен 16.01.2014. године, чији је циљ био да се дефинишу међусобне обавезе као и висина накнаде коју је тужени требао да плаћа јер се у 2013. г појавио проблем обзиром да је усмени уговор био да у првој половини године цена буде нижа, а у другој половини виша, што тужени није хтео да прихвати. Тужилац је за туженог у 2014. г пружао услугу уступања програма Царинског Кодекса за даљу дистрибуцију и продају која је подразумевала и ажурирање програма које се вршило по потреби према законским изменама и за услугу издавао фактуре за сваки месец посебно у износу од 900 евра у динарској противвредности прерачунато по средњем курсу на дан фактурисања. Он је директно давао фактуре Милијану Илијазовићу запосленом код туженог на пословима прелома текста, који је био задужен за техничке контакте са купцима и активацију програма код купаца, као и за контакт са тужиоцем за све што је у вези са програмом. Он приликом пријема није потписивао пријем фактура, али је усмено или телефоном јављао да су фактуре однете и предате књиговођи. Тужени заступнику никада није враћао нити достављао примедбе на фактуре, па ни из 2014. г. Тужени је у првој половини 2014. г мејлом упутио тужиоцу упутио неке примедбе у погледу неких стопа царине, сезонским стопа и од минимум 50.000,00 података у програму примедбе су се односиле на незнатан део од око 10-так података. Основане примедбе су одмах отклањане, дакле у првој следећој измени података, у овој пословној сарадњи је било нормално да се усаглашавају подаци и да тужени на основу својих сазнања доставља тужиоцу податке за које сматра да би требало да се промене, а то је и у складу са уговором. Неке ствари – подаци нису били јасни ни у самим законским прописима, те су те примедбе биле неосноване. Није било примедби у погледу квантитета-количине података, тужени није тужиоцу доставио примедбе у погледу квалитета, ни мејлом, ни усмено. Такође тужилац није имао примедби ни од крајњих корисника, а постојала је особа Милијан Илијазовић који је био задужен за техничке контакте са купцима и за решавање проблема око софтвера код купаца. Тужилац је усмено више пута у току 2014. г од директора туженог као и Милијана Илијазовића тражио да се плати по издатим фактурама, опомена је послата јануара 2015. године и то после речи туженог да не намеравају заостати дуг да плате. У тужени дуг се тиче накнаде које су фактурисане у 2013. и 2014. г. Представници туженог су рекли да тренутно немају довољно средстава и да ће то бити плаћено у неком наредном периоду. Аутор програма Хонте Црта је Зоран Стефанов и делимично ја (Владимир Танасковић), а тада је базу података за Хонте одржавало предузеће "Дима". У погледу чињенице да ли је реч о истом програму – поменутом програму насталом деведестих -првој верзији и програму из 2014. г, изјаснио се да је то програм Хонте Црта који се развијао, мењао и стигао до данашњег – верзије из 2014. г. Тужилац је рачуне издате у 2014. г, и то он лично предавао Милијану Илијазовићу и време предаје је увек било на дан издавања фактуре-датум рачуна, и то у седишту фирме, где је и његово пребивалиште, где живи или у фирмама са којима су тужени и тужилац сарађивали. Најчешће су

време предаје и место предаје рачуна договарали телефоном Милијан Илијазовић и он, и приликом предаје рачуна он му није ништа потписивао у погледу пријема рачуна. Тужени никада није тражио смањење договорене накнаде, чак је било речи о повећању, а никако о смањењу, а тужени је на то и пристао 2014. г закључењем уговора. Примедби корисника је био у 2013. г, а у 2014. г није била ниједна примедба. Рачун бр. 4 није био по уговору од 16.01.2014. г већ за период пре уговора, за услуге прелома података.

Законски заступник туженог Александар Стојадиновић је изјавио да је он као директор, закључени уговор од 16.01.2014. г потписао и исти је ступио на снагу 01.02.2014. г. Обавеза извршиоца, као што је регулисано уговором, је била да изврши прелом царинске тарифе и да припреми приказ софтверског решења Царинског кодекса. Уговорна обавеза тужиоца је била и да ажурира тарифни-царински именик роба. У јануару 2014. г тужилац је извршио прелом царинске тасрифe са пуно грешака и недостатака које је тужени у ходу исправљао и достављао исправке тужиоцу како би он те исте исправке исправио у бази, чиме би софтверско решење царинског кодекса било тачно. Међутим и софтверско решење је било са пуно грешака које је тужени усменим путем или мејл кореспонденцијом доставио тужиоцу о чему постоје одштампани мејлови. Део исправки је учињен благовремено и тачно, а део тражених исправки није, посебно тарифног именика роба за 2014. г, као ни прелом царинске тарифе, те прелом именика роба за 2015. г. Мејл преписка је функционисала до марта месеца 2014. г, касније је заступник слао мејлове на исту адресу али они нису примљени. Усмено је након достављања писменог захтева за исправљање одређених података од тужиоца, тражио од Владимира Танасковића лично да спусти цену због грешки које постоје у програму, конкретних, које нису ажуриране изменама, и те грешке су до краја 2014. г остале неотклоњене. У погледу чињенице да ли је тражио умањење за неки одређени износ и који, изјаснио се да је директор тужиоца одбијао да уопште разговара о томе, неке рачуне тужиоца је добио од Милијана Илијазовића, неке затицао на столу, а неке није никада видео, не сећа се које.

При обављеном суочењу законских заступника тужиоца и туженог у погледу околности да ли је било усменог захтева законског заступника туженог за снижење цене по уговору, када и како је он дат, Владимир Танасковић је изјавио: Није било никаквих усмених ни писмених захтева за смањење цене током 2014. г, а законски заступник туженог Александар Стојадиновић: „више пута ти је речено а посебно након што си на интерфејсу ставио Хонте црта уместо Царински кодекс да ће му се смањити износ који ће бити плаћен, и посебно код достављања података да именик и Царински кодекс и напомене у Тарифи нису ажурирани са измењеним законима, Владимир Танасковић: није тачно да је било речи о било каквом смањењу цене, јер да је тако било не бих ни потписао уговор“; Александар Стојадиновић: „Ове примедбе су биле након потписивања уговора из 2014. г“.

Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке Јована Мијаковић по првој варијанти уколико се исказе почетно стање и рачун бр. 4 од 31.01.2014. г у износу од 220.000,00 динара, дуг туженог према тужиоцу износи 1.132.444,00 динара. У писменом налазу стоји износ почетног стања на дан 01.01.2014. г је у износу од 273.600,00 динара, преостали износ по рачуну бр. 4 од 31.01.2014. г у износу од 115.600,00 динара и износи појединачно по свим осталим

рачунами. При утврђивању постојања основа и висине дуга вештак наводи да је морао поћи од неког пресека.-стања а то је датум 31.12.2013. г. У вези чињенице да је фактурисано 220.000,0 динара а тужбеним захтевом тражи 84.538,00 динара вештак наводи да је по истом рачуну у изводу 48 Сосијете Женерал банке констатовано да је тужени платио 104.400,00 динара по рачуну бр. 4 па је вештак имао у виду извод у коме стоји број рачуна.

Из исказа сведока Милијана Илијазовића је утврђено да је радио као оператер код туженог до 27.11.2015.г. Познато му је да је тужилац туженом за пружене услуге коришћења програма –података из базе података издао рачуне у 2014. г. које је њему као раднику туженог уручио Владимир Танасковић, из фирме Хонте –директор, и он их је носио у фирму туженог и давао директору на руке, а два – три предао Срђану Кардову, који је код туженог радио уплате и исплате - административне послове. Није потврђивао пријем рачуна својим потписом нити стављањем печата на рачуне, нити је на истим означавао датум када их је примио, јер то није била пракса, он их је физички примао и затим односио директору или Срђану Кардову, и то је био договор између директора фирме и из разлога што је он одређен за контакт са фирмом Хонте. Рачуни су му уручивани код Владимира Танасковића код куће, и код његових пословних партнера, зависно од ситуација, у 2014. години он је неопходне послове обављао у самој фирми, а остало по договору од куће.

Полазећи од напред изнетог несумњиво утврђеног чињеничног стања суд налази да је тужбени захтев основан, а прејудисијелни противтужбени захтев да се утврди да тужилац није носилац имовинских ауторских права на софтверском пакету „Царински Кодекс“ и да је ништав уговор о лиценци наведеног софтверског пакета, закључен дана 16.01.2014. године неоснован.

Одлучујући најпре о прејудисијелном противтужбеном захтеву по налажењу суда исти је у целости неоснован. За први део захтева тужени наводи да на основу исказа Владимира Танасковића, заступника тужиоца-противтуженог произилази да је спорно питање власништва предузећа Хонте на предметном софтверском пакету. Указује на његову изјаву да је Зоран Стефанов (који је преминуо 2001. године), аутор предметног програма, а делимично и он лично. Тужени противтужилац наводи да ако је у међувремену упокојени Зоран Стефанов аутор предметног софтвера, који је као ауторско дело у режиму ауторскоправне заштите, намеће се питање на основу чега тужилац тврди да је он власник предметног софтвера. У вези са овим наводима битна чињеница утврђена из исказа Владимира Танасковића, која није оспорена од туженог је да је од 2001. године после смрти (Зорана Стефанова) пуних 10 година, почев од 2005., 2006.г до 2015. г тужени продавао програм тужиоца уз накнаду правним лицима све до 2015., и то и периоду до 16.01.2014. г по усменом договору у вези плаћања накнаде од стране туженог за овај програм, а од 16.01.2014. по основу писменог уговора. Тужени наводи да тужилац треба да презентира писмени уговор на бази којег је пок. Стефанов Зоран евентуално пренео имовинска, ауторска права на предметном софтверу на овде тужиоца и да уколико тог писаног уговора о преносу нема тужилац није ни био овлашћен било коме па ни овде туженом да лиценцира односни софтвер.

У конкретном случају тужени-противтужилац није оспорио наводе тужиоца – противтуженог да је Зоран Стефанов основао тужиоца, био његов оснивач и власник, у њему израдио програм (рачунарски), и био у радном односу у свом предузећу у време када је програм настао. Томе у прилог и пријава за утврђивање стажа осигурања у предузећу Хонте, Београд за 1998. г поднета од Зорана Стефанова фонду ПИО од 22.10.1999. г, који доказ је доставио тужилац уз поднесак од 09.12.2015. г.

Одредбом чл. чл. 21. став 6 тада важећег Закона о ауторском праву (Сл. лист СФРЈ 19/78,24/86 и 21/90) регулисано је изузетно од одредаба овог члана на рачунарском програму створеном у предузећу или другом правном лицу, односно код послодавца, носилац ауторског имовинског права је то правно лице односно послодавац.

Одредбом чл. 92. став 4 Закона о ауторском и сродним правима (Сл.лист СРЈ 24/98)од 15.05.1998. г који је ступио на снагу 23.05.1998. г је одређено : ако је ауторско дело рачунарски програм носилац искључивих имовинских права на делу је послодавац.

На рачунарском програму створеном у предузећу или другом правном лицу носилац ауторског права је то правно лице (у конкретном случају тужилац) и по одредби чл. 21. став 6 Закона о ауторском праву (Сл. лист СФРЈ 19/78,24/86 и 21/90) и каснијем закону чл. 92. став 4 Закона о ауторском и сродним правима (Сл.лист СРЈ 24/98) који је ступио на снагу 23.05.1998. г . Из наведеног следи да захтев за утврђење да тужилац није носилац имовинских ауторских права на софтверском пакету “Царински кодекс” (Хонте црта) није основан.

И по питању ништавости уговора тужени не даје било какве разлоге осим што наводи да би уговор парничних странака, ако не постоји писани уговор на бази кога је пок. Зоран Стефанов евентуално пренео имовинска ауторска права на предметном софтверу на овде тужиоца, био правно беспредметан, и има се подвргнути свим законским консенквенцама интитута апсолутне ништавости уговора (навод противтужбе стр. 2). Дакле тужилац не наводи ни један разлог за ништавост Уговора парничних странака од 16.01.2014.г, а непостојање писаног уговора пок. Зорана Стефанова о преносу имовинских ауторских права тужиоцу није разлог за ништавост уговора од 16.01.2014. године имајући у виду све напред изнете чињеничне и правне разлоге, па је суд и у овом делу одбио прејудицијелни противтужбени захтев.

Одлучујући о тужбеном захтеву суд је утврдио да су странке закључиле писмени уговор дана 16.01.2014. године који је ступио на снагу 01.02.2014. године и то на одређено време у трајању од једне године, којим су којим су ближе регулисана права и обавезе уговарача.Тужилац је преузете обавезе извршио док на другој страни тужени то није учинио, за пружене услуге није платио уговорену накнаду. С тога је тужилац, након опомене за плаћање дуга затражио заштиту својих права подношењем тужбе.

Материјалним доказима и исказу законског заступника тужиоца саслушаног у својству странке суд је у целости поклонио веру будући да се они поклапају у погледу релевантних чињеница: права и обавеза странака из уговора, и њиховог извршења односно неизвршења. На другој страни тужени није предложио доказе

којима би се довело у сумњу чињенично стање утврђено наведеним доказима од кога је суд пошао при доношењу одлуке.

Налаз вештака економско-финансијске струке суд је у целости прихватио као реалан и објективан образложен ваљаним разлозима у складу са правилима науке. Вештак је имао довољно података код утврђивања висине захтева –обавезе туженог према тужиоцу. Наиме, пошао је од материјалних и других доказа садржаних у спису и доказа које су странке приложиле. Стоји чињеница да је тужени приговорио писменом налазу вештака. У вези датих примедби вештак се изјаснио поднеском од 18.04.2016. г и на записнику са расправе од 10.05.2016. године Након тога тужени није предложио да се обави ново вештачење по истом или другом вештаку, коју могућност закон предвиђа.

Одредба чл. 600. ЗОО прописује: уговором о делу посленик (предузимач, извођач радова) се обавезује да обави одређени посао, као што је израда или оправка неке ствари или извршење неког физичког или интелектуалног рада и сл., а наручилац се обавезује да му за то плати накнаду. У конкретном случају били су испуњени услови за примену цитиране законске одредбе, јер уговор од 16.01.2014. г, поред уступања продаје и дистрибуције софтверског пакета Царински кодекс, обухвата и услугу одржавања тог софтверског пакета, измене, отклањање недостатака, ажурирање за софтвер прописа из одговарајућих области, а сви ти послови представљају уговор о делу, тужилац их је извршио и захтева уговорену накнаду.

Одредбом чл. 623. ЗОО регулисано је да се накнада одређује уговором, ако није одређена обавезном тарифом или којим другим обавезним актом. У конкретном случају висина накнаде је одређена међусобно закљученим уговором.

Суд није могао поклонити веру исказу законског заступника туженог Александра Стојадиновић у делу да услуге од стране тужиоца нису квалитетно пружане. Из истог разлога није могао бити прихваћен ни приговор туженог (да услуге нису квалитетно пружане). Туженом је стајало на располагању да тражи раскид уговора или да тражи снижење накнаде – чл. 621. ЗОО. Неоснован је и неприхватљив навод туженог да је тужиоцу исплатио укупно 521.062,00 динара што је утврђено и налазом вештака, те разлику чини износ од 723.382,00 динара. Ову чињеницу је вештак имао у виду при коначном обрачуна дуга - обавезе туженог према тужиоцу, а тужбеним захтевом из поднеска од 17.03.2016.г тужилац је обухватио целокупан дуг и по рачуну 4 од 31.01.2014. г који није издат на основу уговора од 01.02.2014. г већ за услуге пружене пре овог уговора, као и по рачунима издатим на основу уговора.

Суд је ставио ван снаге решење о извођењу доказа вештачењем од стране вештака из области спољнотрговинског и царинског поступка на околност утврђивања недостатака приликом извршења уговорне обавезе од стране тужиоца према туженом, одређено на рочишту 23.06.2015. г и одбио предлог туженог-противтужиоца за извођење предложеног вештачења, као непотребан. Ово код присуства чињенице да тужени није рекламирао евентуалне недостатке у раду тужиоца у складу са чл. 614. став 1 ЗОО, а посебно што није приговарао против послениковог-тужиоцевог захтева за исплату накнада, у погледу рачуна које је примио, и није тражио снижење накнаде или накнаду штете (чл. 616. ЗОО), односно у том погледу није пружио ни један доказ, па је чињеница који су

евентуално недостаци постојали у раду тужиоца, без правног значаја за одлуку у овом спору. Овде је суд приликом одлучивања имао у виду исказе законских заступника тужиоца и туженог као парничних странака, и обављено суочење истих, те је у погледу чињенице да ли је тужени тражио смањење договорене накнаде због недостатака у раду тужиоца поклонио веру исказу заступника тужиоца, да таквих захтева није било, обзиром да је заступник туженог тврдио да их је износио усмено, и да су ови искази контрадикторни, те да наводи туженог у овом делу нису поткрепљени ни једним писменим доказом, када је и колико-који новчани износ тражен да се умањи и због којих разлога – евентуалних недостатака је смањење захтевано. А посебно што тужени ниједан издати рачун, није оспорио и вратио тужиоцу, указујући му на евентуалне недостатке у раду, одмах по сазнању за њих и захтевајући због тога смањење уговорене накнаде.

На тражени износ досуђена је законска затезна камата, од падања у доцњу туженог имајући у виду одредбу чл. 4 Уговора да се паушални месечни износ од 900 еура у дин. противвредности по средњем курсу НБС плаћа до 5-ог у месецу за текући месец, као и да се износ од 273.600,00 динара односи на претходно дуговање туженог, а не по рачунима издатим на основу уговора од 16.01.2014. г, и одлучено је као у ставу II изреке пресуде. Одлука о камати је донета применом чл. 277. став 1 и 324. ЗОО.

Како је тужилац у погледу износа из рачуна за август и октобар 2014. г камату захтевао на износ од 105.170,00 динара од 05.08.2014. г и на износ од 107.094,00 динара од 04.10.2014. г, дакле пре пре доспелости одређене уговором (до 5-ог у месецу за текући месец), у том делу је захтев за затезну камату одбијен и одлучено као у ставу III изреке пресуде.

Суд је ценио и остале наводе странака, али је нашао да не могу бити од утицаја на другачију одлуку суда, па их није посебно ни образлагао.

Одлуку о трошковима парничног поступка, као у ставу V изреке пресуде, суд је донео применом одредби чл. 150. став 1, чл. 153. став 1, чл. 154. став 1 и чл. 163. ЗПП, па су тужиоцу на опредељени захтев досуђени парнични трошкови у укупном износу од 304.343,00 динара и то: за састав тужбе-предлога за извршење и 3 поднесака по 11.250,00 динара - 45.000,00 динара, за заступање на 7 рочишта по 12.750,00 динара- 89.250,00 динара, приступ на 1 неодражано рочиште 7.125,00 динара, на име трошкова вештачења 30.000,00 динара, 67.044,00 динара на име такси у извршном поступку и 65.924,00 динара на име таксе на пресуду, а све према важећој ТТ.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 8 дана од пријема исте, Привредном апелационом суду у Београду, а преко овог суда.

СУДИЈА

Жанка Радић
за тачност отправка

